

1

Джак Ричър видя мъжа, който влезе през вратата. Всъщност нямаше врата, а един голям отвор на мястото на предната стена. Барът се сливаше с тротоара. Отпред, под изсъхнала стара лоза, която хвърляше някакво подобие на сянка, имаше маси и столове. Беше помещение с една липсваща стена. Ричър предполагаше, че има нещо като желязна решетка, с която го преграждат, когато затварят. Ако изобщо затваряха. Самият той никога не бе виждал бара затворен, макар да се отбиваше тук в най-невероятни часове.

Непознатият направи няколко крачки и примижа, за да могат очите му да привикнат с полумрака след жаркото слънце на Кий Уест. Беше юни, точно четири следобед в най-южната точка на Съединените щати. Доста по̀ на юг от повечето Бахамски острови. Горещо, бяло слънце и жестока температура. Ричър седеше на една маса в дъното, отпиваше вода от пластмасова бутилка и чакаше.

Мъжът се заозърта. Барът беше нисък, построен от стари, потъмнели от слънцето дъски, като че ли разковани от бракувани лодки. По дъските висяха различни морски дрънкулки – старинни пиринчени предмети, зелени стъклени фенери, прокъсани рибарски мрежи. И риболовни принадлежности, както смяташе Ричър,

макар че през живота си не беше уловил нито една риба. Не беше плавал и с платноходка. Стените на заведението бяха покрити с десетки хиляди визитни картички, включително и таванът. Някои от тях изглеждаха нови, други бяха пожълтели и оръфани – свидетелства за начинания, приключили преди десетилетия.

Непознатият се насочи към бара. Беше възрастен. Може би към шейсет, среден на ръст, широкоплещест. Лекарите биха казали, че е с наднормено тегло, но за Ричър беше в добра форма, макар и превалил билото. Мъж, отстъпващ под натиска на времето елегантно, без да се вълнува особено от това. Беше облечен като градски човек от северните щати, на когото се е наложило внезапно да замине на юг. Светлосив панталон, широк в горната част, тесен долу, тънко измачкано бежово сако, бяла риза с разкопчана яка, синкавобяла кожа на шията, тъмни чорапи, градски обувки. От Ню Йорк или Чикаго, предположи Ричър, или може би от Бостън. Явно бе прекарал по-голямата част от лятото в помещения и автомобили с климатик, а това сако и този панталон сигурно бяха висели в гардероба му, от както ги бе купил преди двайсетина години, и ги бе вадил от там много рядко, само при подходящи случаи.

Мъжът стигна до бара, бръкна в джоба на самото си и извади портфейл. Малък, издут, от хубава черна кожа. От тези, които идеално приемат формата на това, което сложиш вътре. Ричър видя как мъжът го отваря с ловко движение, как го показва на бармана, как задава някакъв въпрос. Барманът извърна лице, сякаш го бяха обидили. Непознатият прибра портфейла си и пригладди сивите кичури към изпотения си скалп. Промърмори още нещо и барманът извади една бира от сандък с лед. Мъжът прилепи за момент бутилката към лицето си, а после отпи голяма глътка. Оригна се дискретно зад дланта си и се усмихна, сякаш току-що бе преглътнал някакво дребно разочарование.

Ричър отпи голяма глътка вода. Най-здравият мъж, когото някога бе виждал – един белгийски войник, – се кълнеше, че ключът към добрата форма е да пиеш по пет литра минерална вода на ден. Това правеше някъде около галон и понеже белгиецът беше дребен, наполовина на него, той смяташе, че трябва да поглъща двойно повече вода. Десет еднолитрови бутилки. Още с пристигането си тук следваше този режим и той му се отплащаше. Никога не се бе чувствал по-добре. Всеки ден в четири следобед сядаше на сянка и изпиваше четири бутилки минерална вода със стайна температура. Сега беше пристрастен към водата така, както някога към кафето.

Възрастният мъж се подпря на бара и отпи от бирата си. Огледа помещението – освен бармана и Ричър вътре нямаше никой друг. Приблужи се до масата му и направи неопределен жест с бирата в ръка, нещо като „може ли“. Ричър кимна към стола срещу себе си и отвори третата бутилка вода. Непознатият се отпусна тежко. Беше от хората, които държат в джобовете си ключове, пари, носни кърпи и какво ли не, така че задникът му изглеждаше по-дебел, отколкото беше в действителност.

– Ти ли си Джак Ричър? – попита той.

Не беше от Чикаго или Бостън. Със сигурност беше от Ню Йорк. Акцентът му беше точно като на един негов познат, прекарал първите двамадесет години от живота си в Манхатън.

– Джак Ричър? – попита отново мъжът.

Отблизо се виждаха малките му умни очи, скрити под надвиснали вежди. Ричър отпи и го погледна през бистрата вода в бутилката.

– Ти ли си Джак Ричър? – попита мъжът за трети път.

Ричър остави бутилката на масата и поклати глава.

– Не – излъга той.

Раменете на непознатия увиснаха едва забележимо.

Разочаровано. Той повдигна ръкава си и погледна колко е часът, после премести тежестта си напред, сякаш за да стане, но се отказа. Може би изведнъж реши, че има време за губене.

– Четири и пет – отбеляза той.

Ричър кимна. Възрастният мъж размаха празната бирена бутилка към бармана, за да му донесе нова.

– Ама че жега – каза той. – Не се диша.

Ричър кимна пак и отпи вода.

– Познаваш ли Джак Ричър?

Ричър сви рамене и попита:

– Можеш ли да го опишеш?

Мъжът отпи жадно от втората бутилка, избърса устата си и се възползва от жеста, за да прикрие още едно дискретно оригване.

– Не – каза той. – Знам само, че е едър. Затова те попитах.

– Тук е пълно с едри мъже. Като навсякъде.

– Но не си чувал това име, така ли?

– А трябва ли? – попита Ричър. – Кой се интересува?

Непознатият се усмихна, сякаш да се извини за своята натрапчивост.

– Костело – отвърна той. – Приятно ми е.

Ричър вдигна бутилката си в отговор.

– Бегълци ли издирваш?

– Частен детектив съм – отговори Костело.

– И търсиш човек на име Ричър? Какво е направил?

Костело сви рамене.

– Нищо, доколкото знам. Просто поискаха от мен да го откроя.

– И смяташ, че е някъде тук?

– Миналата седмица е бил тук – отвърна Костело. – Има банкова сметка във Вирджиния и е прехвърлял пари в нея.

– От Кий Уест?

Костело кимна.

- Всяка седмица, в продължение на три месеца.
- Е, и?
- Значи работи някъде тук. Поне от три месеца. Все някой би трябвало да го познава.
- Само че никой не го познава, така ли?
- Костело поклати глава.
- Разпитах нагоре-надолу по Дювал Стрийт, където май е целият живот в този град. Едно момиче от стриптийз бара спомена, че някакъв едър мъж бил в града точно от три месеца и всеки ден в четири идвал тук да пие вода. – Той замълча и впери очи в него, сякаш за да го предизвика.
- Съвпадение – каза Ричър.
- Предполагам – промърмори Костело, вдигна бирата си и отпи, без да откъсва изпитателния си поглед от Ричър.
- Тук има много приходящи. Непрекъснато идват и си отиват.
- Предполагам – повтори Костело.
- Все пак ще се заслушвам – обеща Ричър.
- Ще съм ти благодарен – каза Костело неуверено.
- Кой го търси? – попита Ричър.
- Клиентката ми. Госпожа Джейкъб.
- Ричър отпи вода. Името не му говореше нищо. Джейкъб? Не беше чувал за такава особа.
- Добре. Ако го срещна, ще му кажа, но не храни прекалени надежди. Не се срещам с много хора.
- Работиш ли?
- Ричър кимна.
- Копая плувни басейни.
- Костело се замисли като човек, който знае какво е плувен басейн, но не си е давал сметка как това нещо се появява на бял свят.
- Багерист ли си?
- Ричър се усмихна и поклати глава.
- Тук няма такава нещо. Копаем на ръка.

– На ръка? – учуди се Костело. – С лопати?

– Местата са твърде малки, за да влязат машини. Улиците са прекалено тесни, дърветата са ниски. Разходи се из града и ще видиш.

Изведнъж Костело доби удовлетворен вид.

– В такъв случай едва ли познаваш този Ричър. Според госпожа Джейкъб той е офицер от армията. Проверих и се оказа права. Майор е. С медали и награди. Голяма клечка от Военната полиция, както ми казаха. Такъв човек няма да се хване да копае басейни с лопата.

Ричър отпи голяма глътка вода, за да скрие изражението си.

– А с какво ще се хване?

– Тук ли? – попита Костело. – Не знам. С охрана на някой хотел. С някакъв бизнес. Може би има яхта и я дава под наем.

– А защо му е изобщо да идва в това градче?

Костело кимна в знак на съгласие.

– Точно така. Кошмарно място. Но е тук, това е сигурно. Напуснал е армията преди две години, внесъл е парите си в най-близката до Пентагона банка и е изчезнал. Извлеченията от сметката му показват, че е теглил пари откъде ли не, а после, през последните три месеца, е правил преводи от тук. Явно, че известно време се е скитал, после се е установил на това място и е припечелил нещо. Ще го откроя.

Ричър кимна.

– Още ли искаш да разпитвам наоколо?

Костело поклати глава. Вече планираше следващия си ход.

– Не, не си прави труда. – Надигна се от стола, измъкна няколко смачкани банкноти от джоба си, хвърли пет долара на масата и се отдалечи. – Приятно ми беше – подхвърли той, без да се обръща, и излезе навън под палещото слънце.

Ричър допи бутилката си и го проследи с поглед. Беше четири и десет.

Час по-късно Ричър крачеше по Дювал Стрийт, размишляваше как да реши проблема с банката, търсеше място за ранна вечеря и се чудеше защо излъга Костело. По първия въпрос стигна до извода, че трябва да изтегли парите си и да носи пачката в джоба на панталона си. По втория реши да последва съвета на белгиеца и да изяде една голяма пържола, после малко сладолед и да изпие още две бутилки минерална вода. Третото му заключение беше, че е излъгал Костело, защото нямаше причина да не го лъже.

Нямаше причина да го търси частен детектив от Ню Йорк. Никога не беше живял там. Нито пък в някой друг северен град. Всъщност никога не бе „живял“ където и да било. Това беше главната отличителна черта на живота му. Тя го бе направила такъв. Беше роден в семейство на офицер от морската пехота и го бяха влачили по целия свят още от деня, в който бяха изписали майка му от родилното отделение в Берлин. Бе прекарал дните си във всевъзможни военни бази, повечето от които в отдалечени и негостоприемни места по света. След това сам бе постъпил в армията като следовател към Военната полиция и бе продължил да живее в същите тези бази, докато мирът не бе разформировал частта му и не го бе оставил без работа.

После беше обикалял Съединените щати като обикновен турист, докато не попадна в най-южната им точка със силно намалели спестявания. Беше се хванал да копае дупки за два дни, които прераснаха в две седмици, после станаха месеци и... все още беше тук. Нямаше роднини, които да са му завещали състояние, та сега някой да го издирва за това. Не дължеше пари на никого. Никога не бе крал, не бе мамил. Нямаше

деца. Името му фигурираше във възможно най-малко на брой документи. Беше почти невидим. И никога не бе познавал човек на име Джейкъб, нито мъж, нито жена. Никога. Беше сигурен. В такъв случай каквото и да искаше Костело, на Ричър не му влизаше в работата. Поне не дотолкова, че да го накара да се покаже на светло и да се забърка в каквото и да било.

Беше му станало навик да е невидим. Съзнаваше, че това отчуждение е реакция на ситуацията, в която бе изпаднал. Преди две години всичко се бе обърнало наопаки. От голяма риба в малко езеро се бе превърнал в господин Никой. От висш и високо ценен член на добре структурирана общност бе станал един от 270-те милиона анонимни цивилни граждани. От търсен и необходим човек бе станал излишен. Бяха му нареждали къде да бъде всяка минута от всеки ден, а сега имаше на разположение три милиона квадратни мили и може би още четирийсет години без никакво разписание. Предната част на мозъка му го уверяваше, че поведението му е разбираемо – защитна реакция на човек, който обича да е сам, но се безпокои от самотата. Казваше му, че тази реакция е крайна и че би трябвало да вземе мерки срещу нея.

Онази част на мозъка му обаче, заровена под предните полукълба, която беше пример за еволюцията на животинските видове, му казваше, че това положение му харесва. Той обичаше анонимността. Обичаше потайността. Така се чувстваше по-уверен, по-спокоен. Държеше на спокойствието си. Беше дружелюбен и общителен на повърхността, без да говори много за себе си. Обичаше да плаща в брой и да пътува с автобуси. Не фигурираше в никакви пътнически списъци и копия от сметки, платени с кредитна карта. Не казваше името си на никого. В Кий Уест бе отседнал в евтин хотел под името Хари С. Труман. Бе хвърлил поглед на регистъра, за да установи, че не е единствен – повечето

от четирийсет и единия президент на САЩ бяха „отсядали“ тук, включително и тези, за които никой не си спомняше, като Джон Тайлър и Франклин Пиърс. Бе установил, че имената не означават много в Кий Уест. Хората просто махваха с ръка, усмихваха се и казваха „здрасти“. Смятаха, че е нормално всеки да има нещо свое, лично. На това място се чувстваше комфортно. Твърде комфортно, за да бърза да го напусне.

Продължи да се разхожда около час, а после сви в една пресечка на Дювал Стрийт, където имаше малък двор-ресторант. Там го познаваха по физиономия, имаша любимата му минерална вода и сервираха пържоли, чиито краища висяха извън чинията.

Пържолата беше с яйце, пържени картофи и някакви тропически зеленчуци, а сладоледът – с какао и ядки. Ричър изпи още една бутилка вода и две чаши силно черно кафе. Отпусна се назад доволен.

– Сега добре ли е? – усмихна му се келнерката.

Ричър също ѝ се усмихна и кимна.

– Попадна право в целта – каза той.

– Отразява ти се добре.

– Чувствам се чудесно.

Беше истина. Следващият му рожден ден щеше да е трийсет и деветият, но се чувстваше по-енергичен от всякога. Винаги се бе поддържал във форма, но през последните три месеца бе достигнал нов връх. Беше висок един и деветдесет и три, а когато напусна армията, тежеше сто и десет килограма. Месец след като започна с копачите на басейни, работата и горещините свалиха теглото му до сто и пет. След още два месеца стана сто и петнайсет килограма – чисти мускули. Работеше чудовищно много. По груби изчисления преместваше около четири тона пръст и камъни всеки ден. Беше си изработил техника, с която копаеше, изгребва-

ше и изхвърляше пръстта така, че да участват всички мускули на тялото му. Резултатът беше удивителен. Беше със силен слънчев загар и в най-добрата си форма изобщо. Като презерватив, натъпкан с орехи, както бе казало едно момиче. Той смяташе, че трябва да поема по десет хиляди калории на ден, за да се поддържа, плюс двата галона вода, от които се нуждаеше.

– Значи тази вечер ще работиш? – попита го келнерката.

Ричър се засмя. Печелеше пари, за да се поддържа в добра форма – повечето хора плащаха цели състояния за това в различните лъскави фитнес салони. Сега се бе заел и с вечерна работа – отново му плащаха за нещо, което доста мъже биха вършили без пари. Беше бияч в стриптийз бара, за който бе споменал Костело. На Дювал Стрийт. Седеше там по цяла нощ, без риза, и си придаваше страшен вид. Пиеше безплатни питиета и се грижеше никой да не безпокои голите жени. След това му даваха по петдесет долара.

– Тази работа е досадна – отвърна той, – но все някой трябва да я върши.

Момичето се засмя заедно с него, той плати сметката и излезе на улицата.

Хиляда и петстотин мили в северна посока, недалече от Уолстрийт в Ню Йорк, изпълнителният директор влезе в асансьора и се спусна два етажа надолу до офиса на финансовия директор. Дватама влязоха заедно във вътрешния кабинет и седнаха зад бюрото един до друг. Кабинетът беше скъп, бюрото също – такива се купуват, когато времената са добри, а когато времената са лоши, остават там, където са, като някакъв мълчалив укор. Беше на висок етаж, целият покрит с ламперия от палисандър, с кремави ленени завеси, месингови орнаменти, огромно бюро, италианска настолна

лампа и голям компютър, който им бе струвал повече, отколкото трябва. Екранът светеше в очакване на паролата. Изпълнителният директор я написа, натисна ENTER и на екрана се появи таблица. Това беше единствената таблица, която показваше истинското състояние на компанията. Затова беше защитена с парола.

– Ще се справим ли? – попита изпълнителният директор.

Беше ден „С“ – ден за съкращения. Шефът на отдел „Човешки ресурси“ работеше усилено още от осем сутринта в завода на Лонг Айланд. Секретарката му беше подредила в коридора пред вратата му редица столове, които сега бяха заети от дълга опашка от хора. Бяха чакали през по-голямата част от деня. На всеки пет минути се преместваха с по един стол, най-накрая влизаха в кабинета на шефа, вземаха участие в петминутния разговор, който прекратяваше службата им, и толкова. Благодаря, довиждане.

– Ще се справим ли? – попита пак изпълнителният директор.

Финансовият директор преписа няколко големи цифри върху лист хартия, пресметна нещо, после погледна календара и сви рамене.

– На теория да – отвърна той. – На практика не.

– Не?! – възкликна изпълнителният директор.

– Няма да ни стигне времето – каза финансистът. – Без съмнение в завода постъпихме правилно. Намалването на персонала с осемдесет процента ни спестява деветдесет и един процента от заплатите, защото запазихме само евтината работна ръка. Изплатихме им обаче обезщетение до края на следващия месец, така че няма да почувстваме подобрение във финансовата ситуация цели шест седмици. В момента положението дори се влошава още повече, защото всички онези кучи синове сега осребряват чекове със заплати за шест седмици.

Изпълнителният директор въздъхна и кимна.

– Колко ни трябва?

Финансовият директор кликна върху мишката и отвори друг прозорец.

– Милион и сто хиляди – каза той. – За шест седмици.

– Банката?

– Забрави – отвърна финансистът. – Всеки ден ходя там и им целувам задниците, за да не ни запорират сметките. Ако им поискам нов кредит, ще ми се изсмеят в лицето.

– И по-лоши неща могат да ти се случат – отбеляза изпълнителният директор.

– Не е там работата. Надушат ли истинското ни състояние, веднага ще прекратят гратисния период на старите ни кредити.

Изпълнителният директор забарабани с пръсти по дървената повърхност и сви рамене.

– Ще продам малко акции – каза той.

Финансовият директор поклати глава.

– Не можеш – каза той търпеливо. – Ако предложиш нови акции на борсата, цената им ще падне главоломно. Сегашните ни кредити са гарантирани с акции и ако те се обезценят, ще ни закрият още утре.

– По дяволите – изруга изпълнителният директор. – Заради някакви си шест седмици. Ще загубя всичко заради някакви си тъпи шест седмици. Не заради шибания милион, който ни трябва. Това е дребна сума.

– Дребна е, но не разполагаме с нея.

– Не може да няма откъде да я вземем.

Финансовият директор не отговори, но имаше вид на човек, който държи да каже още нещо.

– Какво? – попита го другият.

– Чух случайно от мои познати за една възможност. Може би има към кого да се обърнем в края на краищата. И може би си струва за тези шест седмици. Съществува такава компания. Нещо като кредитор от последна инстанция.

– На ниво ли е?

– Да, струва ми се – отговори финансовият директор. – Изглеждат почтени. Имат голям офис в Световния търговски център. Намесват се в случаи като този.

Изпълнителният директор се вторачи в екрана.

– Като кой?

– Като този – повтори финансистът. – Когато ти трябва малко пари, за да стабилизираш нещата, а банкерите са твърде тъпи, за да го проумеят.

Изпълнителният директор кимна и огледа кабинета. Беше хубав. Неговият кабинет беше два етажа по-горе, в ъгъла на сградата, още по-хубав.

– Добре – каза той. – Действай.

– Не мога – каза финансовият директор. – Разговарят само с шефове на компании. Ще трябва да отидеш ти.

Нощта в стриптийз бара започна спокойно. Средата на седмицата, юни, твърде рано за първите бегълци от снеговете и първите пролетни птички, твърде рано за летовниците, които идваха да се пържат на плажа. За цялата нощ нямаше повече от четирийсет души заедно с двете момичета зад бара и трите стриптийзборки. Ричър наблюдаваше едната от тях на име Кристъл. Предполагаше, че това не е истинското ѝ име. Беше най-добрата. Печелеше много повече от Ричър, когато беше майор във Военната полиция. Част от приходите си даваше, за да се вози в старо черно порше. Ричър понякога го чуваше да ръмжи и гърми из улиците, край които работеше.

Барът беше дълго и тясно помещение на втория етаж, с малка кръгла сцена, блестящ пилон и дълъг подиум.

Около подиума и сцената бяха подредени столове. Навсякъде имаше огледала, а където нямаше, стените бяха боядисани в черно. Цялото помещение пулсира-

ше в такт със силната музика, която изригваше от десетина колони, достатъчно мощни, за да заглушат рева на климатичната инсталация.

Ричър стоеше с гръб към бара. Достатъчно близо до вратата, за да го видят веднага, достатъчно навътре, за да не забравят, че е там. Жената, наречена Кристъл, приключи третото си изпълнение и задърпа някакъв безобиден мъж към кулисите, за да му направи частно шоу за двайсет долара, когато Ричър видя двама здравеняци да се появяват в горния край на стълбата. Непознати, типични северняци. Около трийсетгодишни, с много бяла кожа. Опасни на вид. Биячи с костюми от по хиляда долара и лъснати обувки, дошли тук набързо, все още облечени като за градския си офис. Спряха пред бюрото и заспориха за куверта от три долара. Момчето погледна притеснено към Ричър. Той стана от стола си и се запъти към тях.

– Проблем ли има, момчета? – попита ги.

Беше се приближил с походката на колежанин. Беше забелязал, че момчетата от колежите ходят някак странно напрегнато, с леко куцукане. Особено ако са по бански, на плажа. Сякаш са толкова сковани от собствените си мускули, че не могат да принудят крайниците си да функционират правилно. Според него така шейсетинакилограмовите пубери изглеждаха направо комично. Само че човек като него, тежащ сто и петнайсет килограма, изглеждаше доста заплашително. Тази походка беше инструмент в новия му занаят. Работещ инструмент. Двамата с костюмите от по хиляда долара със сигурност бяха впечатлени.

– Проблем ли има? – попита той отново.

Обикновено тези думи бяха достатъчни. Повечето хора отстъпваха веднага. Тези двамата обаче не помръднаха. Когато се приближи до тях, долови някаква смесица от заплаха и самоувереност. Може би и малко високомерие. Намек, че обикновено получават какво-

то искат. Само че сега бяха доста далече от собствения си терен и действията донякъде предпазливо.

– Няма проблем, Тарзан – отговори този отляво.

Ричър се усмихна. Бяха го наричали как ли не, но никога така.

– Влиза се срещу три долара. Връщането надолу по стълбите е безплатно.

– Искаме само да поговорим с един човек – каза десният.

И двамата имаха акцент. От Ню Йорк или там някъде. Ричър сви рамене.

– Тук не говорим много-много – каза той. – Музиката е доста силна.

– Как се казваш? – попита този отляво.

Ричър се усмихна пак.

– Тарзан.

– Търсим човек на име Ричър – каза мъжът. – Джайк Ричър. Познаваш ли го?

Ричър поклати глава.

– Не съм го чувал.

– Значи ще поговорим с момичетата. Казаха ни, че те може да го познават.

Ричър пак поклати глава.

– Не го познават.

Мъжът отдясно се загледа покрай рамото му към момичетата зад бара. Прецени, че Ричър е единствената охрана.

– Добре, Тарзан, а сега се дръпни – каза той. – Ще влезем.

– Можете ли да четете? – попита Ричър. – Онези големи печатни букви там?

Посочи им табелата над бюрото. Големи бели букви на черен фон. Пишеше, че управата си запазва правото да връща клиенти.

– Аз съм управата – каза Ричър. – Няма да ви пусна вътре.

Единият се вгледа в табелата и после във физиономията на Ричър.

– Превод ли искаш? – попита го Ричър. – Да ти го обясня с по-прости думи? Пише, че аз съм шефът и че няма да влезете.

– Спести си го, Тарзан – каза мъжът.

Ричър го остави да се приближи, докато раменете им се изравниха. После вдигна лявата си ръка и го улови за лакътя. Изправи ставата и впи пръсти в чувствителните нерви в края на трицепса му. Все едно някой те удря с чук по кокала. Онзи заподскача, сякаш го раздруса ток.

– Назад – каза Ричър меко.

Другият трескаво преценяваше шансовете. Ричър забеляза колебанието му и реши, че е време да му покаже за какво става дума. Вдигна дясната си ръка до нивото на очите му, за да потвърди, че е свободна и готова за действие. Дланта му беше голяма, загоряла от слънцето, загрубяла от дръжката на лопатата. Мъжът схвана посланието, сви рамене и тръгна надолу по стълбата. Ричър помогна на другия да го последва.

– Ще се видим пак с теб – каза онзи.

– Доведете и приятелите си – подхвърли Ричър. – По три долара на човек, и ще ги пусна да влязат.

Обърна се към бара. Танцьорката на име Кристъл беше зад него.

– Какво искаха? – попита тя.

Ричър сви рамене.

– Търсеха някого.

– Който се казва Ричър ли?

Той кимна.

– Днес е за втори път – отбеляза тя. – Преди тези дойде един дъртак. Той си плати трите долара. Искаш ли да тръгнеш след тях? Да ги провериш?

Той се поколеба. Кристъл взе ризата му от стола пред бара и му я подаде.

– Хайде, върви. Тази вечер е спокойна и всичко ще бъде наред.

Ричър взе ризата и издърпа ръкавите навън.

– Благодаря, Кристъл.

Облече ризата и я закопча. Тръгна към стълбите.

– Няма защо, Ричър – подвикна тя след него.

Той се обърна рязко, но тя вече крачеше към сцената. Ричър погледна безизразно момичето зад бюрото на входа и излезе.

В единайсет вечерта Кий Уест бе най-оживен. Някои хора бяха преполовили вечерта, други тъкмо я започваха. Дювал Стрийт, главната улица, която минаваше през градчето от изток на запад, бе шумна и окъпана в светлина. Ричър не се притесняваше от онези, които го очакваха там. Имаше твърде много хора. Ако си бяха наумили да му отмъщават, щяха да избегнат по-тихо място. Имаше богат избор от такива места, особено на север от Дювал Стрийт. Градчето беше съвсем малко, с нагъсто застроени къщи. След кратка разходка човек се озоваваше в покрайнините му, където Ричър копаеше басейни в малки дворове. Уличното осветление там беше нарядко, а шумът от баровете се чуваше като жужене на нощни насекоми. Миризмата на бира и цигарен дим отстъпваше пред тежката воня на тропическите растения, които цъфтяха и гниеа по дворовете.

Той закриволичи в тъмното. Завиваше внезапно в една или друга пресечка, прекосяваше по диагонал притихналите квартали. Наоколо нямаше жива душа. Крачеше по средата на улиците. Ако някой се спотайваше във вход отстрани, трябваше да има достатъчно разстояние. Не се безпокоеше, че могат да стрелят. Онези нямаха пистолети. Доказваха го костюмите им. Бяха твърде тесни и той щеше да забележи, ако носеха

оръжие. Костюмите подсказваха също така, че са бързали да дойдат на юг. Със самолет. Не беше лесно да се качиш на самолет с пистолет в джоба.

След известно време Ричър се отказа да ги търси. Градчето беше малко, но не чак толкова, че двама души да не могат да изчезнат в него. Той сви вляво покрай гробището и тръгна назад към шума. До телената ограда видя някакъв човек. Лежеше неподвижно на земята. Обичайна гледка в Кий Уест, но все пак в нея имаше нещо странно. И нещо познато. Странното нещо беше положението на ръката му. Беше притисната под тялото под такъв ъгъл, че нервите на рамото му биха го събудили, колкото и пиян или дрогиран да бе. Познатото нещо беше старото бежово сако. Горната част на тялото беше светла, долната тъмна. Бежово сако, сиви панталон. Ричър спря и се огледа. Приблужи се. Клекна.

Беше Костело. Лицето му бе размазано на пихтия. Маска от кръв. Целият триъгълник синкавобяла градска кожа, който се виждаше под разкопчаната му риза, беше набразден от съсирени ручейчета кръв. Ричър протегна ръка, за да напипа пулса зад ухото му. Нищо. Докосна челото му с опакото на ръката си. Беше по-скоро хладно, отколкото студено. Все още не беше вкочанен, но пък и нощта беше топла. Беше умрял може би преди час.

Ричър пребърка джобовите на сакото му. Издутият портфейл беше изчезнал. Тогава видя ръцете му. Върховете на пръстите липсваха. Всичките десет. Бяха отрязани чисто, умело, с нещо остро. Но не със скалпел. С по-широко острие. Може би нож за линолеум.